

JEDAN

Imam ja svoje tajne, naravno.

Naravno da ih imam. Svako ima poneku tajnu. To je sasvim normalno. Uverena sam da nemam više tajni nego neko drugi.

Ne govorim o velikim tajnama, o tajnama od kojih se zemlja tresе. Nisu to one tajne u stilu „predsednik planira da napadne Japan“ ili „samo Vil Smit može da spase svet“. Ne, ovo su obične, svakidašnje, sitne tajne.

Tek da dam primer, evo nekoliko mojih, nasumice odabranih, tajni, što mi ovako, iz čista mira, padnu na pamet:

1. Moja tašna, tobož *kejt spejd*, običan je lažnjak.
2. Volim šeri, slatki šeri, naj-aut piće u vasioni.
3. Pojma nemam čemu NATO služi. Niti šta je to uopšte.
4. Imam 61, ne 56 kilograma, koliko moj momak Konor misli da imam. (Tek da kažem nešto u svoju odbranu, zaista sam nameravala da se bacim na dijete, čim sam mu rekla da imam 56. A, ruku na srce, šta zna dete šta je pet kila.)
5. Oduvek mi Konor pomalo liči na Kena. Onog Kena, Barbikinog.
6. Ponekad, kad smo usred strasti, najednom mi dođe da prasnem u smeh.
7. Nevinost sam izgubila u spavaćoj sobi sa Danijem Nusbaumom, dok su mama i tata u prizemlju gledali *Ben Hura*.
8. Već sam popila ono vino za koje mi je tata rekao da treba da odleži dvadeset godina.
9. Semi, zlatna ribica koju čuvam, nije ista ona zlatna ribica koju su mi mama i tata poverili na čuvanje kad su išli za Egipat.
10. Kad mi moja koleginica Artemida stvarno ide na živce, zalijem njenu biljku sokom od pomorandže (što se, manje-više, događa svakodnevno).
11. Jednom sam imala taj nastran lezbejski san u kojem se pojavila moja cimerka Lisi.

12. Tange me žaljaju.
13. Uvek sam bila duboko uverena da nisam kao svi ostali i da me iza ćoška čeka neki čudesan, uzbudljiv, novi život.
14. Pojma nemam šta ovaj tip u sivom odelu namerava.
15. Sem toga, već sam zaboravila kako se zove.

A nema, evo, ni deset minuta kako sam ga upoznala.

„Mi verujemo u značaj logističkog formativnog udruživanja“, govori on nazalnim, monotonim glasom, „kako iznad, tako i ispod crte.“

„Apsolutno!“, vedro mu uzvraćam, u stilu: Zar ne veruju svi u to?

Logističko. Šta li to znači ono beše?

O, bože. Šta ću ako me pitaju?

Ne budi blesava, Ema. Neće oni sad odjednom da pitaju: „Šta znači – logističko?“ Pa ipak sam ja nekakav profesionalac u oblasti marketinga, zar ne? Podrazumeva se da znam te stvari.

A opet, ako pomenu tu reč ponovo, gledaću da promenim temu. Ili ću reći da sam ja postlogističarka, ili tako nešto.

Ono što je važno jeste da uprkos svemu izgledaš samouvereno i poslovno. A ja to umem. U tome je moja velika šansa, i ovoga puta stvarno neću zabljeti.

Sedim u kancelariji u sedištu *Glen Oila* u Glazgovu i, dok bacam pogled na odraz u prozorskom staklu, stvarno sebi ličim na ekstra poslovnu ženu. Kosa mi je ravna, taman kako treba, nosim diskretne minđuše, one koje preporučuju u novinskim člancima tipa „kako da dobijete posao“ i nosim onaj elegantni, novi pačvork komplet. (Dobro, sad za to „novi“; praktično i jeste novi. Našla sam ga u prodavnici Instituta za istraživanje malignih bolesti i zašila dugme pošto je jedno falilo, ali sad se to uopšte ne vidi, ili se jedva vidi, ako baš zagledate.)

Ovde sam ispred korporacije *Panter*, u kojoj sam zaposlena. Svrha sastanka je da se utanači promotivni aranžman sa *Glen Oilom*, a u vezi sa našim novim proizvodom, napitkom *panter prajm sports*, te sam jutros ovamo doletela iz Londona, isključivo zbog ovog sastanka. (O trošku firme, i sve to!)

Kad sam stigla, tipovi iz marketinga *Glen Oila* odmah su se upustili u naširoku i nadugačku, razmetljivu priču u stilu „da vidimo ko je od nas najviše proputovao“, pa su počeli da se gađaju pređenom kilometražom i letovima u Vašington – a meni se čini da sam blefirala prilično ubedljivo. (Sem u slučaju kad sam rekla da sam konkordom

letela u Otavu, a ispostavilo se da na letovima u Otavu uopšte ne saobraćaju konkordi.) Istina je, u stvari, da mi je ovo prvi put da sam na službenom putu zarad zaključivanja nekog ugovora.

Okej. *Prava* istina je da mi je ovo prvi put da učestvujem u zaključivanju nekog ugovora. I, tačka. U korporaciji *Panter* sam jedanaest meseci kao asistent u sektoru marketinga i do sada su mi uglavnom dodeljivani zadaci tipa „otkucaj ovo, iskopiraj mi ono“, zatim ugovaranje sastanaka za druge ljude, donošenje sendviča, a išla sam i da pokupim šefovo odelo sa hemijskog čišćenja.

Ovo je, znači, moj veliki proboj. I gajim, potajno, skromnu nadu da ću, ukoliko ovo na dobro izađe, biti unapređena. Kada sam primljena, u poslodavčevoj napomeni pisalo je: „Mogućnost unapređenja posle godinu dana“, a baš sad, u ponedeljak, imam sastanak kod svog šefa, Pola, kada bi trebalo da bude procenjen moj dosadašnji učinak. U priručniku za osoblje, u rubrici „procena učinka“, navedeno je da je to „idealna prilika da se zajednički razmotri mogućnost napredovanja u karijeri“.

Napredovanje u karijeri! Na samu pomisao, osećam ono ugodno peckanje u grudima. Ako me unaprede, tati ću staviti do znanja da nisam totalni luzer. I mami. A i Keri će to morati da uvaži. Da, bilo bi to ono: odem kući i onako, kao nezainteresovano, dobacim: „Uzgred, unapređena sam u marketinškog agenta.“

Emma Korigan, marketinški agent.

Emma Korigan, stariji potpredsednik (marketing).

Samo da danas sve prođe kako treba. Pol mi je rekao da je posao već obavljen, da je sve precizirano, i da je na meni samo da lepo klimam glavom i rukujem se sa ljudima, a čak će i meni to poći za rukom. I, bar za sada, rekla bih da stvarno ide dobro.

Okej, stoji da ne razumem oko 90 odsto onoga što ovi govore. Ali ne razumeju ni oni štošta od mog francuskog, na kursu napabirčenog, a ja sam na kraju dobila četvorku.

„Ribrendovanje... analiza... efektivita...“

Čovek u sivom odelu parla o koječemu, ne prestaje. Što je neprimetnije moguće, pružam ruku i primičem sebi njegovu vizitku, da vidim ko je i šta je.

Dag Hamilton. Dobro. Okej, zapamtiću ja to. Dag. Dagi, digi, dugi. Dugi, kao štap. I *kobasica*, čajna. Što mi... što stvarno deluje bolesno... i...

Okej, batali to. Lepo ću da zapišem.

Zapisala sam prvo „ribrendovanje“, pa „Dag Hamilton“ u beležnicu i neprijatno se zakikotala, samo malo. Bože, stvarno me žuljaju gaćice. Te tange, mislim, i ne mogu nekako da ne žuljaju, čak i kad su taman, bar ja tako mislim, ali ove koje sada nosim, loše su da gore ne mogu biti. Možda i zato što su mi za dva broja manje.

A to je, verovatno, zbog toga što mi ih je kupio Konor, i onoj ženi u radnji rekao da imam 56 kilograma. Pa mu je ova kazala da će mi odgovarati osmica. Osmica!

(Iskrena da budem, mislim da je ta bila zlurada. Ma, jednostavno, *mora* da je znala da sam ga malo slagila.)

I tako, Badnje je veče, mi razmenjujemo poklone, i ja odmotavam svoj, a ono ovaj par divnih, svilenih gaćica bledoroze boje. Veličina – osam. I šta – preostaju mi, u suštini, dve opcije.

A) Da kažem istinu: „Ove će mi, bogami, biti premale. Ja nosim 12, pa i 13, a uzgred budi rečeno, nemam (samo) 56 kilograma.“ Ili...

B) Da se nekako uvučem u njih.

Sve u svemu, mogle su da prođu. Na mojoj su se koži posle tek nazirale crvene brazdice. Jedino sam morala brže-bolje da poskidam sve etikete sa odeće, kako me Konor ne bi razotkrio.

Otada – nije ni potrebno napominjati – jedva da sam ijednom obukla taj raritetan komad donjeg veša. Ali svaki čas ih viđam, i izgledaju tako lepo i skupo u fioci, pa uvek pomislim, *O, daj, bre, pa ne mogu da budu baš tako tesne*, i nekako se uguram u njih. To sam i jutros uradila. Odlučila sam, štaviše, da moram da smršam, jer se u njima uopšte ne osećam loše.

Kakva sam ja morončina, bog da me vidi.

„... na nesreću, budući da je ribrendovanje... ozbiljnije ponovno sagledavanje... osećamo potrebu da razmotrimo alternativne vidove sinergije...“

Sve do ovoga časa ja sam samo sedela i klimala glavom, dokonajući kako je ovaj poslovni sastanak stvarno laća. Ali sada je glas Daga Hamiltona počeo da mi se zariva u svest. Šta on to priča?

„... kad dođe do divergencije dva produkta... gde se ispostavi da postoji izvesna inkompatibilnost...“

Šta će mu sad to o inkompatibilnosti? A šta li znači ono ozbiljnije ponovno sagledavanje? Uključila mi se lampica za alarm. Možda ovo nije prazna priča. Možda zaista nešto *ima da kaže*. Brzo, slušaj.

„Uvažavamo funkcionalnu i sinergetsku poslovnu vezu koju su Panter i Glen Oil negovali u minulom periodu“, priča Dag Hamilton. „Ali složićeš se da je sasvim jasno da se krećemo u različitim pravcima.“

Različiti pravci?

Je l' o *tome* on sve vreme govori?

Zgrčilo mi se nešto u stomaku. Frka.

Nije valjda da...

Neće on to, 'leba ti, da se povuče iz posla?

„Izvini, Dag“, kažem, što opuštenije mogu. „Zaista sam pažljivo pratila tvoje izlaganje.“ Na lice navlačim prijateljski osmeh u stilu „svi smo mi profesionalci, naravno“. „Samo ako bi mogao da... hmm... ponovo izložiš aktuelnu situaciju, s aspekta obostranog interesa...“

I to na običnom engleskom – molim se u sebi.

Dag Hamilton i onaj drugi tip razmenjuju poglede.

„Ne možemo reći da smo sasvim zadovoljni trenutnim rejtingom vašeg brenda“, veli Dag Hamilton.

„Rejting mog brenda?“, odjekuje u meni. Uspaničila sam se.

„Da, kao ni vrednošću vašeg *proizvoda*“, kaže on, ovlaš me pogledavši. „Kao što sam maločas objasnio, mi u *Glen Oilu* upravo prolazimo kroz proces ribrendinga i naš novi imidž osmišljen je kao imidž proizvođača goriva *koji vodi računa* o potrošačima, kao što to naš novi logo naznačuje. I, smatramo da je *panter prajm*, sa tim naglaskom na sport i takmičenje, jednostavno – suviše agresivan.“

„Agresivan?“ Buljim u njega, unezverena. „Ali... to je voćni napitak.“

Ovo nema nikakvog smisla. *Glen Oil* se sav puši od dimčuge, truje svet benzinom. *Panter prajm* je nevinašce, pićence sa ukusom brusnice. Kako to da bude – suviše agresivno?

„Agresivne su vrednosti koje zagovara“, kaže on i pokazuje na neku marketinšku brošuru na stolu. „Nagon. Elitizam. Muževnost. Pa sam slogan: *Nema predaha*.“ Slegnuvši ramenima, Dag dodaje: „Mi, jednostavno, smatramo da zajednički poduhvat u ovom trenutku ne bi bio mogućan.“

Ne. Ne. Ovo je.... nemoguće. Neće on to valjda sad da mi se izvuče.

Svi u firmi će misliti da sam ja kriva. Da sam ja zabrljala i da nizašta nisam.

Srce mi lupa kao ludo. Lice mi užagrililo. Ne smem ovo da dozvolim. Ali šta da kažem? Nisam se pripremila za ovakav razvoj događaja. Pol je rekao da je sve sređeno i da je na meni samo da se rukujem sa njima.

„Svakako ćemo o ovome diskutovati još jednom pre nego što donesemo konačnu odluku“, kaže Dag, blede se osmehnuvši. „I, kao što rekoh, voleli bismo da i ubuduće održavamo kontakte sa

korporacijom *Panter*, tako da je ovo, u svakom slučaju, bio koristan sastanak.“

Zavalio se u stolicu.

Ne smem da dopustim da mi ovo tek tako isklizne iz ruku! Moram da pokušam nekako da ih pridobijem. Moram da učinim sve što je u mojoj moći i ipak sklopim ovaj ugovor.

Da *zaključim* ugovor. To sam htela da kažem.

„Čekajte!“; čujem svoj glas. „Samo... trenutak! Htela bih još nešto da kažem.“

Šta ja to govorim? Nemam ja ništa da kažem.

Na stolu je limenka *panter prajma*, i ja je uzimam u ruke, inspiracije radi. Kupujem vreme, ustajem, stajem nasred prostorije i podižem limenku visoko, da je svi vide.

„*Panter prajm* je... sportsko piće.“

Zastajem, a oni čute, uviđavni ljudi. Lice mi bridi.

„Piće... hmmm... koje je vrlo...“

O bože! Šta ja to radim?

Hajde, Ema. Misli. Misli: panter prajm je... panter kola je... misli... misli...

Pa da! Naravno!

Okej, 'ajde ispočetka.

„Od izbacivanja na tržište *panter kole* krajem osamdesetih, osvežavajuća pića korporacije *Panter* sinonim su energije, uzbuđenja i visokog kvaliteta“, govorim tečno.

Bogu hvala. Ovo je standardna marketinška žvaka za *panter kolu*. Otkucala sam je milijardu puta i umela bih i u snu da je izrecitujem.

„Pića sa etiketom *Pantera* marketinški su fenomen“, nastavljam.

„*Panter* je jedan od najodomaćenijih zaštitnih znakova u svetu, dok je klasični slogan 'Nema predaha' već ušao u leksikone. Danas nudimo *Glen Oilu* ekskluzivnu priliku da se priključe tom vrhunskom brendu, proslavljenom širom sveta.“

Samopouzdanje mi raste, koračam po sobi, gestikuliram, sve s onom konzervom u ruci.

„Opredelivši se za zdrave napitke iz *Panterovog* proizvodnog programa, potrošač daje jasan znak da ga zanima samo ono što je najbolje.“ Odsečnim pokretom druge ruke lupam po limenci. „Potrošač očekuje da mu energetske napitke pruži ono najbolje, kao što najviši kvalitet očekuje i od goriva koje je kupio, kao što najviši kvalitet očekuje od samoga sebe.“

E, ja letim! Fantastična sam! Da me Pol sada vidi, na licu mesta bih dobila unapređenje!

Prilazim stolu i gledam Daga Hamiltona pravo u oči. „Kad potrošač proizvoda iz *Panterovog* programa otvori ovu limenku, on je već napravio izbor koji svetu stavlja do znanja ko je i šta je on. Ja sada tražim od *Glen Oila* da napravi upravo taj izbor.“

Kako privodim kraju izlaganje, spuštam, odlučnim pokretom, limenku nasred stola, hvatam otvarač i, sa samouverenim osmehom, povlačim ga k sebi.

Kao da je vulkan proradio. Erupcija.

Uspenušalo piće s ukusom brusnice eksplodira – vuuuuš! – i pada svud po stolu, natapajući hartiju tečnošću grozne bledoroze boje... A onda – o ne, ne, molim ti se... prska Daga Hamiltona po košulji.

„Jebiga!“ Ne mogu da dođem do daha. „Hoću da kažem, stvarno mi je žao...“

„Isuse blagi“, kaže Dag Hamilton razdražljivo, ustaje i vadi maramicu iz džepa. „Je l’ se skidaju fleke od ovoga?“

„Paaaa...“, laćam se limenke bespomoćno. „Ne znam.“

„Doneću krpu“, kaže onaj drugi i skače na noge lagane.

Vrata se za njim zatvaraju, i mi ostajemo u potpunoj tišini. Čuje se samo kako kapi napitka od brusnice padaju, lagano, na patos.

Zveram u Daga Hamiltona, lice mi gori, krv mi pulsira u ušima.

„Molim vas...“, kažem i pokušavam da pročistim užeglo grlo. „Nemojte da kažete mom šefu.“

Posle onolikog truda. Sve sam uprskala.

Dok se nekako vućem holom glazgovskog aerodroma, potpuno sam utučena. Dag Hamilton je, istina, bio fini na rastanku. Rekao je da je uveren da će se fleka izvući i obećao mi da neće kazati Polu šta se dogodilo. Ali u vezi sa samim poslom – nije promenio mišljenje.

Moj prvi veliki poslovni sastanak. Moja prva velika šansa – i eto šta se desilo. Dođe mi da dignem ruke od svega. Da nazovem kancelariju i kažem: „Toliko od mene, nećete me više videti i, uzgred budi rečeno, ja sam onomad upropastila onu fotokopir mašinu.“

Ali ne mogu to da uradim. Ovo mi je treći posao za ciglo četiri godine. *Mora* da upali. *Mora*, inače – ode meni samopoštovanje. Kako bih se u ogledalo pogledala? A i dugujem tati četiri soma.

„Izvolite“, kaže mi neki Australijanac i ja, sva ošamućena, podižem pogled. Na aerodrom sam stigla sat vremena pre poletanja i zapucala pravo u restoran.

„Aaaaaa...“, u glavi mi sve prazno. „Paaa... belo vino. Ne, bolje votka-tonik. Hvala.“

Dok se on udaljava, ponovo se smeštam u barsku stolicu. Stjuardesa sa pletenicama prilazi i seda, dve stolice od mene. Osmehuje mi se, i ja joj uzvraćam osmeh, slabašno doduše.

Ne znam kako drugi ljudi izlaze na kraj sa svojim karijerama, stvarno ne znam. Moja najbolja drugarica Lisi, recimo. Ona je oduvek znala da hoće da postane advokat i danas, eto – ta-daa! Brani razne prevarante. A ja sam završila koledž i blage veze nisam imala šta ću dalje. Prvo sam se zaposlila u nekoj agenciji za promet nekretninama, i u to sam ušla samo zato što sam oduvek, ali oduvek volela da razgledam kuće, a pri tom sam i upoznala tu ženu sa strava crvenim lakiranim noktima na sajmu biznisa, i ona mi je rekla da je u poslu s nekretninama toliko zaradila da će 'ladno moći da se penzionise u četrdesetj.

Ali čim sam počela da radim, istog časa sam taj posao zamrzela. Mrski su mi bili i ostali agenti početnici. Mrsko mi je bilo da izgovorim ono „sa divnim pogledom“. I ono kad nam neko kaže da može da izdvoji 300.000 funti za kuću, a mi treba da mu pokažemo kuću koja košta bar 400.000, pa se onda kao zagledamo u zemlju, preko nosa, u stilu „Samo 300.000 imaš? Pa ti si totalni luzer.“

I tako sam, posle nekih šest meseci, svima obznanila da menjam posao i da ću ubuduće da se bavim fotografijom. Bio je to stvarno čudesan trenutak, kao u nekom filmu ili tako nešto. Tata mi je pozajmio novac da upišem kurs fotografije i nabavim aparat, i ja sam bila spremna da se bacim na tu čudesnu novu stvaralačku karijeru, jer to je, naravno, početak jednog potpuno novog života...

Nije, međutim, tako bilo.

Mislim, za početak, imate li pojma kolika je plata jednom asistentu fotografa?

Jad i beda. Crkavica.

A ni to mi, znate, ne bi smetalo da mi je neko zaista *ponudio* posao fotografskog asistenta.

Duboko uzdahnuvši, posmatram svoje žalobno lice u ogledalu iza šanka. Kao i sve ostalo, i moja kosa, koju sam jutros brižljivo ispravila onom mašču, sad mi se sva nakostrešila. Klasika.

Ono, u najmanju ruku, nisam ja jedina koja je tada omanula. Od osmoro njih koji su sa mnom išli na taj kurs fotografije, jedan se odmah probio i danas radi za *Vog* i takve magazine, drugi snima svadbe, jedan se smuvao sa predavačicom, jedan se bacio na putovanja, jedna ženska je dobila bebu, druga radi u *Snepi snepsu*, a jedna je sada kod *Morgan Stenlija*.

U međuvremenu, ja sam sve dublje tonula u dužničko blato i počela da konkurišem za radna mesta gde je, pre svega, mogla neka plata da se dobije. I tako sam, ima tome jedanaest meseci, startovala kao marketinški asistent u korporaciji *Panter*.

Konobar spušta votku i tonik ispred mene i posmatra me ispitivački. „Razvedrite se!“, kaže. „Nije valjda sve tako crno!“

„Hvala“, odgovaram zahvalno, pa gucnem onu votku. Sad je već malko bolje. Gucnem drugi put, i zazvoni mi mobilni.

U stomaku – nervoza. Sa posla zovu, praviću se da nisam čula zvono.

Ali ne zovu s posla; na ekrančiću izlazi naš kućni broj.

„Čao!“, kažem pritisnuvši zeleno dugmence.

„Čaos!“, čujem Lisin glas. „Ja sam, ne brini! I, kako je prošlo?“

Lisi mi je cimerka i najstarija drugarica na svetu. Ima bujnu tamnu kosu, koeficijent inteligencije otprilike 600 i najslađa je osoba koju znam.

„Katastrofa“, kažem joj snuždeno.

„Šta je bilo? Jesi li zaključila ugovor?“

„Ne samo da nisam zaključila ugovor, nego sam polila direktora marketinga *Glen Oila* napitkom od brusnice.“

Bacam pogled duž šanka i vidim onu stjuardesu kako krije osmeh, pa crvenim. Sjajno. Sad ceo svet zna.

„O, bože.“ Mogu gotovo da *osetim* kako Lisi pokušava da smisli nešto pozitivno što bi u ovom času moglo da se kaže. „Pa dobro, makar si im privukla pažnju“, kaže ona naposletku. „Bar će te upamtiti.“

„Da znaš da hoće“, kažem mrzovoljno. „Nego, je l' mi stigla neka poruka?“

„O! Paaaa.... Nije. Mislim, zvao je tvoj tata, ali... hm... znaš... nije to bilo...“ Oteže, izbegava.

„Lisi. Šta je hteo?“

Tišina.

„Izgleda da je tvoja sestra od tetke dobila neku nagradu na poslu“, kaže Lisi, kao da pravda i sebe i nju. „U subotu će to da proslave, đuture sa rođendanom tvoje mame.“

„O! Divota.“

Još dublje tonem u stolicu. Samo mi je još to trebalo. Moja sestra od tetke, Keri, obnevidela od trijumfa, drži u ruci pehar namenjen vlasniku najbolje putničke agencije u svetu, ma kakvi – u svemiru.

„I Konor je zvrncò, da vidi kako si prošla“, dodaje Lisi brzo. „Stvarno je bio sladak, rekao je da neće da te cima na mobilni za vreme sastanka, da te ne uznemirava.“

„Stvarno?“

Prvi put otkako sam ustala jutros, osećam da mi se raspoloženje poboljšava.

Konor. Moj momak. Moj divni, uviđavni momak.

„Tako je sladak!“, priča Lisi. „Kaže da ima neki važan sastanak popodne i da nikud neće moći da mrdne, ali je otkazao partiju skvoša, pa pita – da li bi htela da izađete na večeru?“

„O!“, kažem ja, a sva treptim od zadovoljstva. „Pa dobro, to bi bilo lepo. Hvala ti, Lisi.“

Isključujem se, pa opet malo cugnem votke, i još sam veselija.

Moj momak.

Baš kò što reče Džuli Endrjus. Kad pas ujede, kad pčela ubode... Setim se, naprosto, da imam momka i – najednom i nije sve baš tako usrano.

Ili, kako je to već Džuli sročila.

I, nije to bilo kakav momak. Visok, naočit, pametan momak, za koga je u *Marketinškoj sedmici* pisalo da je „jedan od najpromućurnijih u oblasti marketinškog istraživanja danas“.

Sedim i cedim onu votku, a misli o Konoru plave mi mozak i teše me. E, kako se njegova plava kosa presijava na suncu, kako se samo uvek smeje, pa kako mi je apdejtovao softver u kompjuteru onog dana, a da mu to ni zatražila nisam, i kako on... on...

Zavesa. Ovo je smešno. Mislim, stvarno je divan Konor, divoti nikad kraja. Počev od njegovih... dugih nogu. Da. I širokih ramena. Pa kako se brinuo o meni kad sam imala grip. To hoću da kažem: koliko danas ima momaka spremnih da rade takve stvari? E, baš to.

Imam sreće, stvarno imam.

Odlazem telefon, prolazim prstima kroz kosu, pa bacam pogled na sat u šanku. Četrdeset minuta do leta. Nije više tako strašno. Živci mi se migolje kao neki mali insekti, i ja uzimam pozamašan gutljaj votke, praznim čašu.

Biće sve u redu, kažem sebi milijarditi put. U najboljem redu.

Ne plašim se. Samo se... samo...

Okej. Plašim se.

Nikada nikome nisam rekla da se bojim letenja. To, naprosto, zvuči tako neubedljivo. A nije da sam fobična ili tako nešto. Nije dotle došlo da ne smem da *uđem* u avion. Samo, eto... kad se sve sabere, više bih volela da sam na zemlji.

Nekada se uopšte nisam bojala. Ali poslednjih nekoliko godina postajem sve nervoznija. Svesna sam da je to iracionalno. Poznajem na hiljade ljudi koji svakodnevno lete i znam da si praktično bezbedniji u avionu nego u sopstvenom krevetu. Manje ima izgleda da će ti se avion srušiti nego da... nego da ćeš naći muškarca u Londonu ili nešto u tom stilu.

Ali ipak... Ne sviđa mi se, jednostavno.

Možda ću još jednu votku da sabijem na brzaka.

Dok nas nisu pozvali, popila sam još dve votke i osećam se sada mnogo pozitivnije. Mislim, stvarno je Lisi u pravu. Barem sam ostavila utisak, zar ne? Bar će me upamtiti. Dok idem prema izlazu i stežem aktentašnu, maltene se već osećam kao samouverena poslovna žena. Dvoje ljudi mi se osmehuju u prolazu, i ja im uzvraćam širokim osmehom, preplavljena osećanjem topline i čovekoljublja. Eto. Nije ovaj svet, na kraju krajeva, baš tako loš. Važno je samo da budeš pozitivan. U životu se svašta može dogoditi, nije li tako? I nikad ne znaš šta te čeka iza sledećeg ćoška.

Stižem do ulaza u avion i tu, na vratima, stoji ona stjuardesa sa pletenicom koju sam pre toga videla u restoranu, uzima aerodromske propusnice od putnika.

„E, čao“, kažem ja i osmehujem se. „Kakva slučajnost!“

Stjuardesa bulji u mene.

„Čao. Hmmm...“

Šta joj je? Zašto joj je tako neprijatno?

„Izvinite. Samo... niste primetili da...“, kaže ona nelagodno pokazujući na moje grudi.

„Šta bi?“, ljubazno ću ja. A onda pogledam dole i sva se sledim, užas živi.

Moja svileni košulja se nekako sama raskopčala dok sam hodala. Tri dugmeta otkopčana, poprsje izletelo u prvi plan.

Vidi mi se grudnjak. Moj roze čipkasti grudnjak. Onaj koji se malo zgromulja od pranja.

Zato su mi se oni ljudi smeškali. Ne zato što je ovaj svet divno mesto, već zato što su videli ženu sa roze grudnjakom.

„Hvala“, mrmljam i zakopčavam dugmiće drhtavim prstima, a lice mi cepti od poniženja.

„Ovo i nije vaš dan?“, kaže stjuardesa saosećajno i pruža ruku da joj dodam propusnicu. „Izvinite, nisam htela da prisluškujem maločas.“

„Ma, u redu je“, uspevam da namaknem poluosmeh. „Ne, danas mi zaista nije baš najbolji dan u životu.“ Ćutimo, nakratko, dok mi ona pregleda propusnicu.

„Da vam kažem nešto“, veli ona tišim glasom. „Je l' biste voleli da vas prebacim u bolju klasu?“

„Šta?“, blenem u ženu.

„Hajdete sa mnom. Zaslužujete bar nešto lepo da vam se desi.“

„Stvarno? Ali... zar možete vi ljude tek tako da prebacujete u bolju klasu?“

„Ako ima slobodnih mesta – možemo. Sve to, naravno, diskretno. A i ovaj let je tako kratak.“ Zaverenički mi se osmehuje. „Samo nikome nemojte da kažete, u redu?“

Vodi me u prednji deo aviona i rukom mi daje znak da zauzmem jedno veliko, prostrano, udobno sedište. U životu nisam bila prebačena u bolju klasu! Ne mogu da verujem da će mi dozvoliti ovde da ostanem.

„Je l' ovo prva klasa?“, šapućem, uranjajući u ušuškani, luksuzni ambijent. Muškarac u elegantnom odelu, meni s desne strane, kucka nešto na laptopu, a dve starije žene u uglu upravo zauzimaju mesta.

„Ovo je poslovna klasa. Nema prve klase na ovom letu.“ Sada ponovo govori glasnije. „Je l' vam odgovara?“

„Savršeno! Mnogo vam hvala.“

„Nema problema.“ Ponovo se nasmešivši, ona odlazi, i ja guram aktentašnu ispod sedišta napred.

Uuu! Milina! Velika sedišta i odmorišta za stopala i svašta... Ovo će biti apsolutno prijatno iskustvo od prvog do poslednjeg minuta, kažem sebi samouvereno. Posežem za pojasom i nonšalantno ga vezujem, nastojeći da ne obraćam pažnju na neugodno treperenje u stomaku.

„Može malo šampanjca?“

To je moja drugarica strjuardesa, koja me odozgo miluje toplim pogledom.

„Bilo bi super!“, kažem. „Hvala!“

Šampanjac!

„A za vas, gospodine? Malo šampanjca?“

Čovek na sedištu kraj mene nije još nijednom podigao pogled. Nosi džins, gore neku staru trenerku, i samo gleda kroz prozor. Dok se okreće da odgovori stjuardesi, načas mu vidim oči, tamne, prodorne; na čelu mu duboka bora.

„Ne, hvala. Ja bih brendi. Hvala.“

Glas mu je suv, ima američki akcenat. Pripremam se da ga uljudno pitam odakle je, ali on se odmah okreće i ponovo gleda kroz prozor.

Što je i dobro, jer – iskrena da budem – ni ja nisam bogzna kako raspoložena za priču.